

כתבה : רותי חמד

מי זוכר, איך עמדנו – קהל לא גדול על אדמות אבו קישק בערבות החול?
"כאן תקום צהלה!" מברך בן גוריון על גבעות צחיחות, מעבר לסמבטיון...
השנים חלפו – בשעה טובה, נשים צעירות ואנשי צבא
תינוקות וטף מטיילים ב"מרכז" – בריכת שחיה לא הייתה לנו אז...
לקולנוע הלכנו ל"מור" ול"רב" וחוף תל ברוך היה שפת הים.
גם בית הספר לא היה מוכן: הילדים צעדו עד ל"שכון דן".
ובימי הצנע הקשים – ראובן בשק"ם גוזר תלושים,
ציון על חמור, מביא ענבים – ונושא המכתבים חושש מכלבים...
אוטו לחם צופר – ספרייה ניידת פלאפל במרכז וקסמי מולדת...
גם חוג לציור היה קיים, ובערב רקדנו ריקודי עם,
בנפש חפצה וגוף נכון התעמלנו אצל חסיה ורותי אלון
מוסה זוהר חיזק שרירים וברדין לימד כיצד מנסרים
ובשקט עלו מכל פינה קולות חלילים וכלי נגינה
מדי שנה נכנסנו לפעולה מארגני טור דה צהלה
אבות ובנים על אופניים – קהל מריעים מוחא כפיים
ובקרן הרחוב – בלי להשוויץ – יוגשו למדווישים מים ומיץ!
וההתנדבות! באין ברירה, יצאנו יחד לשמירה
סובבנו בלילות קרים בין משוכות הצברים,
טיפחנו ירק ולולים ריצפנו את המשעולים
ורוח התנדבות לא פסה – נשות צהלה הם ה"קלאסה"
מוכנות לעמול בעת צרה, מושיטות יד למעברה
אופות עוגות לחיילים, סורגות כובעי גרב, אוספות מעילים...
כל עבודה לא הייתה קשה – ובט"ו בשבט נטענו חורשה!
כל זה היה בימים של אז, בעינינו דלק ניצוץ של פז,
וכעת תם יובל, בגרנו ושיבנו – נזכור בגעגועים את כל מה שאהבנו.